

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Stimvlvs Compvnctionis, Et Soliloqvia

Juan <de Jesús Maria>

Coloniae, 1611

De pace Dei, quæ per peccatum amittitur. Cap. 5.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45624

De pace Dei, quæ per peccatum amittitur.

CAP. V.

EGO Rex Pacificus, qui magnificatus sum super omnes reges vniuersæ terræ, participes facio amicos meos pacis, quæ superat omnem sensum. Quando enim homo existit in statu gratiæ, ego habito in eo, tanquam in thalamo nuptiali, vbi omnia pacifica sunt: & gustatur ibi pax dulcissima filiorum Dei, auditurque concentus suauissimus partium hominis conspirantium in vnâ consonantiam legis meæ: quam bene sensit ille qui dixit: Deus canticum nouum cantabo tibi, in psalterio de chachordo psallam tibi. Hęc pax est auro pretiosior, & omnibus mundi honoribus, diuitijs, & consolationibus amabilior: quam si filij huius sæculi gustarent, citò despicerent omnes amores terrenos, & suspirarent ad me. Tu ergo, fili, considera quid feceris, quando recessisti à me, noluisti pacem meam, & elongata est à te, & surrexerunt aduersus animam tuam innumerabiles hostes, qui nō dormiunt, & te requiescere non sinunt. Existimasti te habiturum, & possessurum pacem, si satis faceres appetitui, & desiderijs

rijs

rijs vanis eius, viuens more Gentilium, qui non cognouerunt me: & tamen nihil pacis inuenisti, sed sollicitudines, & anxietates, stimulos conscientiae, horrores, & timores iudicij mei, sicut Cain, qui, egressus à facie mea, timuit, ne omnis qui inueniret illum, interficeret eum. Contigit tibi, fili, quod olim accidit populo Israel, qui non bene vsus fuit habitatione Ierusalem ciuitatis meae: migravit enim Iudas, propter afflictionem, & multitudinem seruitutis, quam peccando incurrit: habitauit inter gentes, nec inuenit requiem. O quam grauiter errat peccator, qui pacem filiorum Dei à se proiecit, & implicat se infinitis quaestionibus! O quam infelici-ter uiuit impius, qui fugit nemine perse- quente, portans secum damnationem mortis, quam operatus est! Usquequò clamabo, & inuitabo te, Fili ingrata, ad conuiuium deliciarum mearum, ubi paci- ficabuntur interiora tua, & laetabuntur consortio pacis, & amoris mei? Conuer-tere iam, fili in requiem tuam, quam per dolores mortis, comparauit tibi, & placeat tibi, habere mecum cor vnum, & animam vnam. Faciamus hodie pactum concordiae fidelissimae, quae non habeat finem. Ego parco tibi, dulcissime amice, neque
recorda-

recordabor culparum, quibus offendisti me: præbe mihi cor tuū, vt ineamus fœdus amicitiaē in sanguine meo, quem fudi pro te. Rumpe iam vincula colli tui, captiue fili, & respira ad libertatem meam; nam quod attinet ad me, ego ero fidelissimus adiutor in opportunitatibus, in tribulatione, & egestate tua. Ego scripsi te in medio corde meo, neq; vnquā obliuiscar tui. Tantūmodo, peto, vt reuertaris ad me, & in posterū bene vtaris suauissima cōuersatione mea: & faciā vt oriatur in te iustitia & abundātia pacis, quæ permanebit cū Sole, & vltra Lunam. Ecce latus meum apertum, & manus clauis perforatas; iunge latus cordis tui lateri meo, manusque tuas manibus meis, & conuertere tandem ad pretiosissimam pacē Redemptoris, & Amici tui.

De tutela Dei, à qua homo peccando recedit.

CAP. VI.

EGo custos hominum curam gero seruatorum meorum, quasi nutrix foueat infantulum suum: non enim dormitabit, neque dormiet, qui custodit Israel. Custodio ego amicos meos, vt charissimam pupillam oculi, neque patior virgam peccatorum super sortem, siue hereditariē iustorum.